

Arrest

**nr. 66 037 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaten D. ANDRIEN & E. VINOIS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 november 2009 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 18 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 48 697 van 28 september 2010 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers cassatieberoep werd door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 6167 van 9 november 2010.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 7 januari 2011 een tweede keer vluchteling verklaard. Zijn dossier werd dezelfde dag door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 februari 2011.

1.3. Op 29 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, van Pashtu origine te zijn en de soennitische geloofsovertuiging te bezitten. U bent geboren in 1371 (1992 volgens de Gregoriaanse kalender) in het dorp Qalae Naw, gelegen in de hoofdplaats van de provincie Maidan Wardak, Maidan Shar. Zes jaar geleden werd uw broer N.(...) M.(...) vier keer ontvoerd en de vierde maal, nadat uw vader weigerde om opnieuw losgeld te betalen, werd N.(...) M.(...) niet meer vrijgelaten. Voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u van de Taliban een brief waarin u gevraagd werd om zich bij de Taliban te voegen, net als uw broer S.(...) (O.V. 6.490.945), om oorlog te voeren tegen de regering. Jullie wilden dit echter niet en om problemen te vermijden, stuurde uw vader u en uw broer naar Kabul in 1384 (2005). Later regelde uw vader via een smokkelaar uw vertrek uit Afghanistan naar Europa. U verbleef samen met uw broer vier maanden in Pakistan en van daar namen jullie het vliegtuig naar België. Op 16 november 2009 vroeg u in België asiel aan. Toen u hier reeds verbleef ontving uw vader een tweede brief van de Taliban. Bij een eventuele terugkeer vreest u de Taliban. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u rechtsreeks vanuit Wardak naar België te zijn gekomen. Op 18 mei 2010 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw zaak. U ging tegen deze beslissing in beroep en voerde in het kader van uw beroepsprocedure aan dat u niet de waarheid had verteld en dat u in werkelijkheid van Wardak naar Kabul was verhuisd in 1384 (2005) en daar geleefd heeft tot aan uw vertrek. Dit werd echter niet in aanmerking genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de beslissing van het CGVS bevestigde op 28 september 2010 (arrest nr. 48 697). Op 9 november 2010 werd een beroep tegen deze beslissing door de Raad van State verworpen.

U begon een hongerstaking. Op 7 januari 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen engageerde zich om uw dossier opnieuw te bekijken. U voert aan dat u bij uw eerste asielaanvraag een beperkte kennis had over uw herkomstregio, daar u van 1384 tot aan uw vertrek in 1388 (2009) in Kabul heeft gewoond. Verder blijft u bij de door u afgelegde verklaringen. Ter staving van uw asielrelaas legde u in het kader van uw eerste asielaanvraag een Taskara (Afghaanse identiteitskaart) en één dreigbrief voor, inclusief de vertalingen van deze documenten en een medisch consultatieblad van het opvangcentrum waar u verblijft. In het kader van uw tweede asielaanvraag voegde u hier nog een paspoort en een document dat uw advocate u meegaf met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus aan toe.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u in Qalae Naw in Wardak geboren te zijn en daar geleefd te hebben tot aan uw vertrek. In het kader van uw tweede asielaanvraag stelt u echter dat u naar Kabul verhuisd bent samen met uw broer, S.(...) Q.(...), en dat dit uw gebrekkige kennis met betrekking tot uw herkomstregio verklaart (gehoorverslag CGVS dd 28/02/2011, p. 3). U legt echter met betrekking tot deze nieuwe versie van de feiten verklaringen af die tegenstrijdig zijn met deze van uw broer, S.(...) Q.(...), zodat ook aan deze nieuwe versie geen geloof kan worden gehecht.

Zo gaf u aan dat u met uw broer en de echtgenote van uw ontvoerde broer naar Kabul was gegaan in 1384. Uw vader zou in Wardak zijn blijven leven, want daar werkte hij ook (gehoorverslag CGVS dd 28/02/2011, p. 3-4). Hij zou dan op de gronden zijn blijven werken in Wardak (gehoorverslag CGVS dd 28/02/2011, p. 4). Uw broer verklaarde echter dat jullie samen met jullie vader verhuisden naar Kabul (gehoorverslag CGVS S.(...) Q.(...) dd 28/02/2011, p. 4) en dat uw vader de gronden in bruikleen gaf aan een voor hem onbekend persoon (gehoorverslag CGVS S.(...) Q.(...) dd 28/02/2011, p. 5). Deze tegenstrijdigheid met betrekking tot de verblijfplaats van uw vader doet vragen rijzen omtrent de waarachtigheid van uw verklaringen met betrekking tot jullie verhuis van Kabul naar Wardak.

Nadien legden u en uw broer ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de bekostiging van uw reis naar Europa. Hoewel uw broer immers verklaard had dat uw vader de reis naar Europa financierde door de gronden in bruikleen te geven (gehoorverslag CGVS S.(...) Q.(...) dd 28/02/2011, p. 5-6), verklaarde u zelf dat uw vader het geld had omdat hij drie trucks en gronden had (gehoorverslag CGVS dd 28/02/2011, p. 4). Uiteindelijk verklaarde u te "denken" dat uw vader de grond verkocht had (gehoorverslag CGVS dd 28/02/2011, p. 4). Dit is wel zeer opmerkelijk. Daar het hier over een enorme

som geld gaat en over gronden die eigenlijk in de toekomst aan jullie zouden toekomen, mag van jullie wat betreft dit familiekapitaal toch eenduidigheid verwacht worden. Uw broer verklaarde dat hij in Kabul leefde en nooit is teruggekeerd naar Wardak, aangezien hij daar gevaar liep ontvoerd te worden (gehoorverslag CGVS S.(...) Q.(...) dd 28/02/2011, p. 5). U verklaarde echter dat uw broer soms van Kabul naar Wardak ging om uw vader daar te helpen, aangezien die alleen was (gehoorverslag CGVS dd 28/02/2011, p. 5). Ook dit is wel zeer opmerkelijk en doet verdere vragen reizen met betrekking tot jullie voorgehouden band met de provincie Wardak.

Maar ook wat betreft uw familie en het contact met uw vader, blijken jullie tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Zo verklaarde uw broer- toen hij werd gevraagd of u nog familie had in Wardak, geen dichte familie te hebben daar- alleen verre familieleden van uw vader (gehoorverslag CGVS S.(...) Q.(...) dd 28/02/2011, p. 5). Toen u dezelfde vraag werd gesteld, antwoordde u dat u geen familie had in Wardak, enkel een oom van vaderszijde die in Kabul leeft (gehoorverslag CGVS dd 28/02/2011, p. 6). Jullie verklaarden beiden contact te houden met jullie vader. U verklaarde dat jullie hem contacteerden op zijn eigen gsm (gehoorverslag CGVS dd 28/02/2011, p. 4). Uw broer S.(...) verklaarde daarentegen dat uw vader geen gsm had, maar dat jullie hem contacteerden via een buur (gehoorverslag CGVS S.(...) Q.(...) dd 28/02/2011, p. 7). Het feit dat u verklaarde dat uw vader maar recent een gsm aanschafte (gehoorverslag CGVS dd 28/02/2011, p. 4), doet geen afbreuk aan de tegenstrijdigheid, die uw eigen geloofwaardigheid en deze van uw broer, verder ondergraaft.

Wat uw verklaring betreft met betrekking tot uw gebrekkige kennis over uw vermeende herkomstregio, dient ook nog de volgende bedenking te worden gemaakt. Volgens uw verklaringen zou u in 1384, hetzij 2005, Wardak hebben verlaten (gehoorverslag CGVS dd 28/02/2011, p. 3). Het leeftijdonderzoek dat bij u werd uitgevoerd toonde aan dat u op 2 oktober 2009 een leeftijd had van 20,6 jaar en dat u toen wellicht ouder was dan 21 jaar (zie Service Public Fédéral, Justice, ref.6/MIN/2009/11523 in administratief dossier). Dit betekent dat u in 1384, minstens 15 of 16 jaar oud moet geweest zijn. Dit is toch al een aanzienlijke leeftijd, waarop van u een zekere kennis mag verwacht worden van de geografische en socio-politieke situatie van uw herkomstregio. U slaagt er dan ook niet in met uw vermeende verblijf van een aantal jaren in Kabul, de vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw afkomst uit Wardak, te weerleggen.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Zo legt u een paspoort voor dat werd verkregen bij de Afghaanse ambassade in Brussel. U verkreeg dit paspoort nadat u 'een paar vragen' had beantwoord, bevestigd had dat u Afghaan was en de taskara van uzelf en die van uw vader had getoond (gehoorverslag CGVS dd 28/02/2011, p. 3). Een dergelijk document heeft echter onvoldoende bewijswaarde om de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw werkelijke herkomst en leefsituatie te herstellen. Ook het document dat uw advocate u meegaf, wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Het betreft een document getiteld "Het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, Regio's van subsidiaire bescherming" van september 2010, vervolgens een arrest van de Franstalige Kamer van de RvV met betrekking tot een Congolese asielzoeker inzake de kwestie "nieuw element" en in de derde plaats een uittreksel uit een verslag van de contactvergadering van 14 oktober 2008, wederom met betrekking tot de kwestie "nieuw element". Het hoeft verder geen betoog dat dergelijke documenten op geen enkele wijze uw geloofwaardigheid herstellen. De taskara van uw vader betreft een gefaxte kopie die verder ook geen enkele duiding geeft over uw reële verblijfssituatie in Afghanistan.

Tenslotte dient erop gewezen te worden dat ook in het dossier van uw broer, S.(...) Q.(...), een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 197, 198 en 199 van UNHCR's 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', de zorgvuldigheidsplicht, artikel 8.2 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of

intrekking van de vluchtelingenstatus, het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het burgerlijk wetboek, artikel 870 van het gerechtelijk wetboek en de artikelen 195, 196 en 197 van UNHCR's *'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status'*, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de manifeste appreciatiefout, merkt verzoeker voorafgaand op dat hij reeds bij zijn eerste asielaanvraag had meegedeeld dat hij psychische problemen heeft en vaak aan hoofdpijn lijdt en hij dit nogmaals verklaarde op het einde van zijn gehoor op 28 februari 2011. Doordat hierover in de bestreden beslissing niets wordt geschreven, begaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker een motiveringsfout die als een substantiële onregelmatigheid kan beschouwd worden en dient de zaak teruggestuurd te worden naar het Commissariaat-generaal indien artikel 27 van hoger genoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 gerespecteerd wil worden.

Verzoeker vervolgt dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het *'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status'*, onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Volgens verzoeker begaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in casu een manifeste interpretatiefout door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Voorts stelt verzoeker verbaasd te zijn over de opmerking in de bestreden beslissing dat hij geen geloofwaardige en eenduidige verklaringen zou hebben afgelegd over zijn werkelijke verblijfplaatsen en leefsituatie in Kabul, Wardak of elders. Hij wijst erop dat hem nooit vragen werden gesteld omtrent zijn kennis van de omgeving van Kabul en hij ziet dan ook niet in hoe er kan beslist worden dat zijn leefsituatie in Kabul een leugen zou voorstellen. Volgens verzoeker zijn twijfels over de woonplaats in Afghanistan vaak maar een louter vermoeden dat voortvloeit uit het verhoor door het Commissariaat-generaal en niet rechtstreeks uit bewijselementen. Hij wijst erop dat ook UNHCR zich al ongerust heeft gemaakt over de afwijkingen waartoe het gebruik van objectieve informatie om de geloofwaardigheid van asielzoekers te testen, zou kunnen leiden (UN High Commissioner for Refugees, *Country of Origin Information: Towards Enhanced International Cooperation*, February 2004). Verzoeker verwijst dienaangaande tevens naar de hoorzitting over de evaluatie van de nieuwe asielprocedure in de Commissie voor de Binnenlandse Zaken en voor de Administratieve Aangelegenheden van de Senaat van 24 maart 2009, waar de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenals de beperkte onderzoeksbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in vraag werden gesteld. Verzoeker voert vervolgens aan dat voor het beoordelen of een asielzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus niet de recente verblijfplaats doorslaggevend is, maar wel de nationaliteit, in casu Afghanistan. Volgens verzoeker wordt geen rekening gehouden met zijn persoonlijke en familiale ervaring en bovendien valt er in de bestreden beslissing geen lijn te lezen over de huidige situatie in Afghanistan. Onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State, voert verzoeker aan dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde argumenten niet van aard om hem het asielstatuut te weigeren. Hij volhardt dan ook in zijn standpunt dat hij als vluchteling dient te worden erkend.

Verzoeker stelt onbetwist uit Afghanistan afkomstig te zijn, verwijst naar de visie van UNHCR inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en benadrukt dat er in het administratief dossier geen actuele informatie over de veiligheidssituatie in Wardak of Kabul aanwezig is. Verzoeker meent dan ook dat artikel 8.2 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 geschonden werd daar dit artikel stelt: "(...) Daartoe zorgen de Lidstaten ervoor dat: b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals informatie van de UNHCR, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van asielzoekers..." Verzoeker verwijst naar het document *"Beleid betreffende de Afghaanse asielzoekers"* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarin volgens verzoeker de regio's Wardak en Kabul hernomen zijn als zijnde regio's waarvoor de personen die ervan afkomstig zijn de subsidiaire bescherming toegekend krijgen.

Tot slot volhardt verzoeker dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad geen hervormingsarrest kan vellen. Hij wijst erop dat ook de richtlijnen van UNHCR benadrukken dat de analyse van een asielaanvraag moet berusten op een volledig beeld van de achtergrond en persoonlijke

omstandigheden van de asielzoeker en de situatie in zijn streek van herkomst in Afghanistan. Verzoeker meent dat in casu zijn eigenlijke vrees niet werd onderzocht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij bij zijn eerste asielaanvraag verklaarde in Qalae Naw in Wardak te zijn geboren en daar geleefd te hebben tot aan zijn vertrek, terwijl hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag stelt dat hij in 1384 samen met zijn broer naar Kabul verhuisd is en dat dit zijn gebrekkige kennis met betrekking tot zijn herkomstregio verklaart, aan welke nieuwe versie van de feiten evenmin geloof kan worden gehecht gelet op de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer met betrekking tot de verblijfplaats van zijn vader, de bekostiging van zijn reis naar Europa, het feit of zijn broer S. al dan niet soms van Kabul naar Wardak ging om zijn vader daar te helpen, het feit of hij al dan niet nog familie heeft in Wardak en de manier waarop zijn vader gecontacteerd werd, (ii) hij blijkens de resultaten van het leeftijdsonderzoek dat bij hem werd uitgevoerd minstens 15 of 16 jaar oud moet geweest zijn op het ogenblik dat hij Wardak zou hebben verlaten, wat toch al een aanzienlijke leeftijd is waarop een zekere kennis mag verwacht worden van de geografische en socio-politieke situatie van zijn herkomstregio zodat hij er ook met zijn vermeende verblijf van een aantal jaren in Kabul niet in slaagt om de vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn afkomst uit Wardak te weerleggen en (iii) de documenten die hij voorlegt in het kader van zijn tweede asielaanvraag niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen aangezien het paspoort dat werd verkregen bij de Afghaanse ambassade in Brussel onvoldoende bewijswaarde heeft om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn werkelijke herkomst en leefsituatie te herstellen, zoals wordt toegelicht, het document getiteld "Het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, Regio's van subsidiaire bescherming" van september 2010, een arrest van de Franstalige Kamer van de RvV met betrekking tot een Congolese asielzoeker en een uittreksel uit een verslag van de contactvergadering van 14 oktober 2008 op geen enkele wijze zijn geloofwaardigheid herstellen en de taskara van zijn vader een gefaxte kopie betreft die verder ook geen enkele duiding geeft over zijn reële verblijfssituatie in Afghanistan.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 april 2011 (CG nr. 0918856Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. Uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging steunt op dezelfde elementen zoals aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag, met name vrees voor de Taliban. Verzoeker stelt in voorliggend verzoekschrift uitdrukkelijk bij zijn eerder afgelegde verklaringen te blijven en benadrukt dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag enkel gelogen heeft over zijn verblijfplaats in Afghanistan tussen 2005 en zijn vertrek naar België in 2009, toen hij in Kabul leefde en dus niet in Wardak. Hij wijst erop dat hij dit reeds toegaf in zijn verzoekschrift ingediend in de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat inzake verzoekers vluchtmotieven in 's Raads arrest nr. 48 697 van 28 september 2010 reeds als volgt werd geoordeeld: *“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het kader van de asielaanvraag van verzoekers broer S. Q. een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen aangezien hij niet aannemelijk had gemaakt tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in de provincie Wardak te hebben gewoond. Daar verzoekers verklaringen en zijn vluchtmotieven nagenoeg identiek zijn aan die van zijn broer, kan er eveneens getwijfeld worden aan de verklaringen van verzoeker als zou hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in de provincie Wardak verbleven hebben. Verzoekers kennis en vertrouwdheid met het hedendaagse leven in Maidan Shar (provincie Wardak) en de socio-politieke situatie is ontoereikend gebleken hetgeen het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen aangaande zijn verblijf in de provincie Wardak bevestigt. Verder bleek verzoekers kennis over andere domeinen van de Afghaanse samenleving, zowel op lokaal, regionaal als nationaal niveau onvoldoende te zijn waardoor hij zijn jarenlang verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakte.*

De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document voorlegt waaruit zijn herkomst blijkt, tracht de kennis van betrokkene over de streek te toetsen. Het is te dezen niet kennelijk onredelijk dat de commissaris-generaal aan de verzoekende partij, ongeacht haar opleiding, ter zake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald. Uit vaste rechtspraak blijkt immers dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis mocht de commissaris-generaal in redelijkheid afleiden dat de verzoekende partij niet het bewijs leverde van haar beweerde herkomst.

(...) Aangezien verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn beweerde verblijf in het dorp Qa'leh ye-naw in het district Maidan Shar in de provincie Wardak tot zijn vertrek naar Europa, hetgeen hij overigens bevestigt in zijn verzoekschrift, kan aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die zich volgens verzoeker afspeelden in deze regio, namelijk de ontvoeringen van zijn broer en de problemen met de Taliban, evenmin enig geloof gehecht worden.”

Inzake de subsidiaire bescherming benadrukte de Raad in voornoemd arrest dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De Raad oordeelde dat verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk maakt door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst en nationaliteit en dat bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden verleend.

Dit arrest heeft gezag van gewijsde. De bevoegdheid van de Raad is derhalve in casu beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw bijgebrachte stukken en aangehaalde elementen. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad evenwel vast te stellen dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken bijbrengt die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen, noch om de actualiteit van diezelfde vrees – zo hieraan al enige geloof zou worden gehecht, quod non – met bewijskrachtige elementen aan te tonen. Verzoeker slaagt er derhalve niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen.

2.3.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker er bij aanvang van zijn gehoor op werd gewezen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft geëngageerd om zijn dossiers volledig te heronderzoeken, dat dit zal gebeuren rekening houdend met zijn bestaande dossier en met alle elementen die verzoeker tijdens het gehoor aanbrengt, dat niet enkel de nieuwe elementen zullen worden besproken maar dat hij de kans krijgt om zaken aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de eerdere inschatting en dat men bereid is om te luisteren indien hij eventueel

vroeger verklaringen heeft afgelegd die hem werden ingefluisterd door derden en hij nu zijn ware situatie of zijn echte verhaal vertelt, mogelijkheid waarvan verzoeker geen gebruik heeft gemaakt. Hij wijzigde weliswaar zijn verhaal, meer bepaald wat betreft zijn verblijfplaats in Afghanistan tussen 2005 en zijn vertrek naar België in 2009, doch gelet op de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn broer – die een nagenoeg identiek vluchtrelaas uiteenzet – is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat ook aan deze nieuwe versie van de feiten geen geloof kan worden gehecht.

2.3.3. Aangaande de woonplaats van zijn vader na het vertrek van de rest van de familie naar Kabul, meent verzoeker dat hij en zijn broer elkaar niet tegenspreken vermits zijn vader zowel in Maidan als in Kabul woonde. Verzoeker verduidelijkt dat zijn vader zijn grond in Maidan bleef bewerken en zijn transportzaak draaiende hield doch hij soms naar Kabul kwam om tijd met zijn familie en zijn zoons door te brengen. Voorts stelt verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor een foute verklaring heeft afgelegd en dat zijn broer S. niet naar Wardak ging om er zijn vader te helpen. Hij wijt deze foute verklaring aan het feit dat hij geheugenproblemen zou hebben.

Dergelijke post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om verzoekers verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, vermogen niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. De uitleg in voorliggend verzoekschrift vindt immers geen steun in het administratief dossier. Verzoeker was zeer expliciet en duidelijk in zijn verklaringen: **“Wanneer bent u naar Kabul gegaan? 1384 (...) Heeft u daar altijd gewoond tot u Afghanistan verlaten heeft? Ja Met wie leefde u daar? Mijn vader was in Maidan Wardak en ik was er met de vrouw van mijn broer. Uw vader is niet naar Kabul verhuisd? Nee hij werkte daar. Wat bedoelt u “hij werkte daar”, in Wardak of Kabul? In Wardak Uw vader leefde in Kabul? Nee, hij leefde in Wardak, want hij werkte daar. (...) En hoe overleefde u in Kabul? Soms kwam mijn vader en die zond soms geld naar ons. Wat gebeurde er met de gronden toen jullie in Kabul leefden? Welk land? In Wardak? We hebben dat land daar nog en mijn vader werkt op dat land. (...) Had S.(...) activiteiten in Kabul? Nee, in Maidan Wardak hielp hij onze vader soms om de voertuigen te controleren? Deed hij dit toen hij in Kabul woonde? Bedoelt u S.(...)? Ja Ja ook als hij in Kabul was. Toen we het probleem kregen in Kabul, dan hebben we dat verlaten en zijn we naar hier gekomen. Ik bedoel toen uw broer in Kabul woonde, werkte hij som in Wardak met uw vader? Ja hij ging van Kabul om mijn vader te helpen, want die was alleen. Maar uw broer zei me dat hij nooit terugkeerde naar Wardak? Nee, soms ging hij ernaartoe om mijn vader te helpen en dan ging hij een tijdje niet terug, in het begin, toen we naar Kabul verhuisd waren, ging hij terug”** (administratief dossier, stuk 4, p. 3-5).

Deze verklaringen staan haaks op wat verzoekers broer S. stelde: **“Weet u het jaar nog dat u naar Kabul bent gegaan? 1384. (...) Wat deed u in Kabul? Ik had geen activiteiten, ik ging naar de moskee door onze vrees bleef ik altijd thuis, ik ging alleen naar de moskee om te studeren. (...) Met wie leefde u daar in hetzelfde huis? Mijn vader, mijn broer en de vrouw van mijn broer want mijn moeder was al gestorven in Wardak en de vrouw van mijn broer leefde dan in het huis van haar vader. Na de ontvoering van uw broer? Ze kwam eerst met ons naar Kabul en dan later is ze naar haar vader gegaan. Dus in 1384 verhuisden u, uw broer en uw vader naar Kabul? Mijn vader, mijn broer F.(...), de vrouw van mijn broer, met twee kinderen en ikzelf, we zijn naar Kabul verhuisd. Waar leeft uw vader? Waar? In Kabul of Wardak? Waar leeft hij nu? In Maidan Wardak Waarom leeft hij daar? Hij is alleen, er is niemand, geen kinderen meer en er is ook een broer van hem daar die leeft bij hem, het is een oude man nu. (...) Wie zorgde er voor de gronden in Wardak? Toen we de regio verlieten, gaf mijn vader de gronden in bruikleen aan iemand. (...) Toen u in Kabul leefde, bent u dan terug gegaan naar Wardak? Nee, anders zou ik ook ontvoerd zijn zoals mijn broer en vermist worden om die reden zijn we naar Kabul verhuisd.”** (gehoor CGVS broer, p. 4-5).

Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen dermate essentiële elementen in verzoekers relaas dat deze geenszins kunnen worden verklaard door beweerdde geheugenproblemen, waarvan verzoeker overigens niet het minste begin van bewijs bijbrengt. Uit niets blijkt dat verzoekers psychologische toestand hem ervan zou weerhouden om correcte, coherente en volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker zijn verklaringen aanpast nadat hij werd geconfronteerd met tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift ingediend in de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste asielaanvraag beweerde sinds 2003 in Kabul te hebben gewoond en niet langer in Wardak, terwijl hij thans voorhoudt in 1394 (2005) naar Kabul te zijn verhuisd (administratief dossier, stuk 4, p. 3, verzoekschrift, p. 2), wat zijn geloofwaardigheid andermaal ondergraaft.

Bovenstaande determinerende overwegingen volstaan naar het oordeel van de Raad om de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde verblijf in Kabul gedurende de jaren voor zijn komst naar België volledig op de helling te zetten. De overige in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden – in het bijzonder omtrent de bekostiging van verzoekers reis naar Europa, het feit of hij al dan niet nog familie heeft in Wardak en de manier waarop zijn vader gecontacteerd werd – zijn bijkomstig en niet determinerend, wat niet belet dat de vastgestelde tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier. Kritiek op deze overvloedige motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.4. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in Kabul gedurende de jaren voor zijn komst naar België, kan dit verblijf evenmin worden aanvaard als afdoende verschoning voor zijn ontoereikende kennis omtrent zijn vermeende herkomstregio. In dit verband wordt in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt dat verzoeker blijkens de resultaten van het leeftijdsonderzoek dat bij hem werd uitgevoerd - waaruit blijkt dat verzoeker in tegenstelling tot zijn bewering minderjarig te zijn waarschijnlijk zelfs meer dan 21 jaar is - minstens 15 of 16 jaar oud moet geweest zijn op het ogenblik dat hij Wardak zou hebben verlaten, wat toch al een aanzienlijke leeftijd is waarop een zekere kennis mag verwacht worden van de geografische en socio-politieke situatie van zijn herkomstregio zodat hij er ook met zijn vermeende verblijf van een aantal jaren in Kabul niet in slaagt om de vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn afkomst uit Wardak te weerleggen. Dit motief wordt in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze ontkracht zodat de motivering in dit verband onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

In zoverre verzoeker wat betreft zijn ontoereikende kennis van de regio rond Qalae Naw in Wardak nog herhaalt dat de veiligheidssituatie er heel slecht was toen ze er leefden en ze daarom heel vaak binnen in huis bleven en hij nooit naar school is gegaan, gaat hij voorbij aan het gezag van gewijsde van hoger aangehaald arrest van 28 september 2010, waar reeds werd geoordeeld dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar, dat niet alleen verzoekers kennis en vertrouwdheid met het hedendaagse leven in Maidan Shar (provincie Wardak) en de socio-politieke situatie ontoereikend is gebleken doch verder ook zijn kennis over andere domeinen van de Afghaanse samenleving, zowel op lokaal, regionaal als nationaal niveau onvoldoende zijn waardoor hij zijn jarenlang verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakt.

2.4.1. De door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten vermogen niet bovenstaande overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Wat betreft het door hem bijgebrachte paspoort, benadrukt verzoeker dat hij dit document verkreeg van de Afghaanse ambassade in België en dat dit paspoort aantoonde dat hij een Afghaanse onderdaan is en dat hij afkomstig is uit Wardak. Aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit paspoort niet van valsheid beticht, moet hieraan volgens verzoeker een volledige bewijswaarde gegund worden. Door te beweren dat het paspoort geen volledige bewijswaarde heeft, schendt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de regels die de bewijslast bepalen, aldus verzoeker.

Waar verzoeker de schending inroept van artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat dit artikel bepaalt: *“Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen. Omgekeerd moet hij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht.”* Daar dit artikel enkel betrekking heeft op een verbintenisrechtelijke context kan het niet nuttig worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de overheid en de asielzoeker.

Ook de aangevoerde schending van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, dat bepaalt: *“Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert”*, is te dezen niet dienstig daar de rechtspleging voor het CGVS op eigen regelen gegrond is zodat het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht is dat toepasselijk is. Artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek is als dusdanig niet van toepassing op de rechtspleging voor het CGVS.

Voorts lijkt verzoeker er ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad

kunnen evenwel ook om andere redenen aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. In casu oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat het document onvoldoende bewijswaarde heeft om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn werkelijke herkomst en leefsituatie te herstellen, gelet op verzoekers verklaringen omtrent de wijze waarop en de omstandigheden waarin hij dit paspoort verkregen heeft enerzijds, en de vaststelling dat verzoeker middels zijn verklaringen op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Wardak en hij de laatste jaren in Afghanistan in Kabul zou hebben gewoond anderzijds. Niettegenstaande de authenticiteit van het paspoort geenszins wordt betwijfeld, vermag dit document niet de geloofwaardigheid van verzoekers beweerd levensloop te herstellen nu het geen enkele toelichting geeft over zijn verblijfplaats(en) in de jaren voor zijn komst naar België en de neerlegging van dit stuk geenszins impliceert dat verzoeker ooit in Wardak dan wel in Kabul of zelfs in Afghanistan woonachtig is geweest.

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker ook de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem neergelegde documenten, met name het document getiteld *"Het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, Regio's van subsidiaire bescherming"* van september 2010, een arrest van de Franstalige Kamer van de RvV met betrekking tot een Congolese asielzoeker, een uittreksel uit een verslag van een contactvergadering van het BCHV en een fotokopie van de taskara van zijn vader, niet ontkracht zodat de Raad deze stukken om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking neemt als bewijs van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5. In de mate verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij daarbij verwijst naar het feit dat hij psychologische problemen zou hebben en vaak aan hoofdpijn lijdt, benadrukt de Raad dat reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat *"Evenmin (...) het feit dat u stelt dat u aan hoofdpijn en geheugenverlies lijdt de vaststelling (kan) wijzigen dat het hoogt onwaarschijnlijk is dat u en uw broer werkelijk in Maidan-Wardak verbleven."* De Raad voegde hier in hoger aangehaald arrest van 28 september 2010 aan toe dat uit het door verzoeker bijgebrachte medisch attest hoe dan ook geenszins blijkt dat hij aan geheugenproblemen zou lijden. De Raad herhaalt dat verzoeker ook naar aanleiding van huidige asielaanvraag geen medisch attest bijbrengt dat zijn beweringen in dit verband kan staven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

Evenmin kan een schending van artikel 17, § 2 van hetzelfde koninklijk besluit weerhouden worden. Deze bepaling luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de eerder door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."* In casu stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de verblijfplaats van zijn vader, de bekostiging van zijn reis naar Europa, het feit of zijn broer S. al dan niet soms van Kabul naar Wardak ging om zijn vader daar te helpen, het feit of hij al dan niet nog familie heeft in Wardak en de manier waarop zijn vader gecontacteerd werd. De Raad benadrukt de dezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de mogelijkheid beschikt om, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt, alle gegevens te onderzoeken te die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met verklaringen van familieleden. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. De procedure voor het Commissariaat-generaal is immers geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Tot slot wijst de Raad erop dat hoger aangehaald artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd, laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat er voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verplichting tot heroproeping zou bestaan wanneer wordt vastgesteld dat verschillende familieleden tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd teneinde hen met deze tegenstrijdigheden te confronteren. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoeker meerdere keren werd geconfronteerd met de

andersluidende verklaringen van zijn broer en dat hij in de mogelijkheid werd gesteld daarop te reageren (gehoor, p. 4, 5).

2.6. De Raad wijst er tot slot op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker aannemelijk maakt uit welke regio hij precies afkomstig is zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en zijn levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, nalaat een reëel zicht te bieden op zijn herkomst, zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

Waar verzoeker opwerpt dat er in de bestreden beslissing geen lijn te lezen valt over de huidige situatie in Afghanistan, herhaalt de Raad dat verzoeker op geen enkele wijze duidelijk maakt uit welke regio hij afkomstig is in Afghanistan, hetgeen noodzakelijk is om zijn nood aan bescherming te onderzoeken. Ook de vaststelling dat actuele informatie over de veiligheidssituatie in Wardak en Kabul ontbreekt, is in casu niet dienstig daar verzoeker in het geheel niet aannemelijk maakt tot aan zijn vertrek naar Europa in een van deze regio's te hebben verbleven. De Raad herhaalt dat naar aanleiding van de eerste asielaanvraag reeds vastgesteld werd dat verzoekers kennis en vertrouwdheid met het hedendaagse leven in Maidan Shar (provincie Wardak) en de socio-politieke situatie ontoereikend is gebleken hetgeen het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen aangaande zijn verblijf in de provincie Wardak bevestigt en zijn kennis over andere domeinen van de Afgaanse samenleving, zowel op lokaal, regionaal als nationaal niveau onvoldoende zijn waardoor hij zijn jarenlang verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakte.

2.7 In zoverre verzoeker onder verwijzing het UNHCR *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* en artikel 8.2. van de Procedurerichtlijn nog betoogt dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de asielzoeker en de asielinstanties, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de betrokkene verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt.

Waar verzoeker stelt dat de twijfels over zijn woonplaats in Afghanistan louter gebaseerd zijn op vermoedens en niet op bewijselementen merkt de Raad op dat verzoeker eraan voorbij gaat dat verzoekers kennis en vertrouwdheid met het hedendaagse leven in Maidan Shar (provincie Wardak) en de socio-politieke situatie ontoereikend is gebleken hetgeen het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen aangaande zijn verblijf in de provincie Wardak bevestigt en zijn kennis over andere

domeinen van de Afghaanse samenleving, zowel op lokaal, regionaal als nationaal niveau onvoldoende zijn waardoor hij zijn jarenlang verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakte.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing zodat verzoeker bezwaarlijk kan volhouden dat zijn asielaanvraag niet zorgvuldig werd onderzocht of dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke en familiale ervaring.

2.9. Waar verzoeker de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker door het CGVS en de beperkte bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in vraag stelt wijst de Raad vooreerst naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof waaruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet kan de Raad de beslissingen van het CGVS bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.15.2. Zie eveneens GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, r.o. B.6.1 e.v.).

Tot slot merkt de Raad nog op dat indien de betrokkene verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, en hij daarenboven geen overtuigende documenten indient waaruit zijn afkomst blijkt, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk, zoals in casu ook blijkt uit de elementen en gegevens die hij heeft aangebracht in het kader van zijn twee asielaanvragen.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de verwijzing naar een verslag van het BCHV geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS